

En defensa de Benet XVI

Una intervenció molt acadèmica de Benet XVI ha desencadenat un nou conflicte obert amb l'islam. Hi ha qui ho ha comparat amb l'afer de les caricatures, però crec que som davant una cosa ben diferent. En aquell cas es podia criticar la inoportunitat o la poca sensibilitat dels autors dels ninots i entendre la indignació d'alguns creients. Però en aquest, no. Els musulmans que es queixen no ho fan per allò que ha dit Benet XVI, sinó per allò que es pensen que ha dit, però que no ha pas dit. I aquesta és una barrera divisòria que no s'ha de traspasar mai.

Una intervenció molt acadèmica de Benet XVI ha desencadenat un nou conflicte obert amb l'islam. Hi ha qui ho ha comparat amb l'afer de les caricatures, però crec que som davant una cosa ben diferent. En aquell cas es podia criticar la inoportunitat o la poca sensibilitat dels autors dels ninots i entendre la indignació d'alguns creients. Però en aquest, no. Els musulmans que es queixen no ho fan per allò que ha dit Benet XVI, sinó per allò que es pensen que ha dit, però que no ha pas dit. I aquesta és una barrera divisòria que no s'ha de traspasar mai. En la seua intervenció a Regensburg Benet XVI va fer un discurs ben poc senzill i gens convencional, segurament més propi d'un professor que no pas d'un papa. (El podeu llegir [íntegre](#) en anglès; no n'he trobat encara cap versió en català). En un moment del discurs Benet XVI relata una discussió esdevinguda, segons que sembla, el 1391 entre un noble persa i l'emperador bizantí Manuel II, relat clarament marginal del discurs que únicament serveix d'exemple. En una citació literal, Benet XVI llegeix unes paraules dures sobre Mahoma, escrites per l'emperador bizantí, dintre un discurs que té per tema la relació entre la raó i la figura de déu. De cap manera ni enlloc Benet XVI no diu allò que molts mitjans de comunicació àrabs i musulmans i massa governs i partits li fan dir. I això resulta greu i perillós. He defensat una vegada i una altra que el món occidental ha de tenir una sensibilitat extrema envers l'islam. La nostra política al Pròxim Orient i la llarga història de desavinences entre l'islam i la cristiandat crec que demana d'extremar els gestos de prudència i fer un exercici especial de comprensió del seu dolor i de la seua ràbia, àdhuc quan la considerem excessiva. Però això no es pot fer aclucant els ulls. Si he reclamat sovint que els europeus siguem més comprensius envers els musulmans, ara no puc deixar de reclamar als musulmans que no mentesquen i manipulen les paraules de Benet XVI (un home pel qual no tinc gaire simpatia, però que no mereix de cap manera això que li han fet). El diàleg entre el món musulmà i l'occident serà un diàleg inútil, si es basa en una mera compassió per ells o si es transforma en una flagel·lació permanent, en què nosaltres sempre sigam els dolents. Aquest diàleg és imprescindible per al món que ens arriba, reclama generositat i disposició a acceptar l'altre. Però ha de ser franc, directe i sincer, i ells així ho han d'acceptar. O serà inútil. I és per això que aquests dies em dol el silenci que practiquen alguns interlocutors àrabs d'una gran alçada, i també alguns intel·lectuals occidentals, en un cas de manipulació tan evident dels fets.

18 setembre 2006

Una notícia de VilaWeb.com

Edició GENERAL

<http://www.vilaweb.cat>

[Enllaç permanent](#)